

HỒI THỨ MƯỜI HAI

NGŨ TIÊU CANH ĐỘC

Mộc Uyển Thanh ngán người ra một lúc rồi đem đặt sáu cái xác hài nhi vào một chỗ. Nàng lấy đá và đất cát lấp lên để làm cái mộ. Bỗng phía sau cảm thấy một luồng gió thổi đến mát rượi. Nàng ứng biến rất mau lẹ, nhún chân trái lên một chút, đưa về người về phía trước tránh khỏi. Chợt thấy phía sau nổi lên một trận cười the the như tiếng kim khí cọ xát vào nhau, kể đến tiếng gọi:

-Tiểu cô nương! Chồng cô chết rồi, cô còn mơ tưởng làm chi nữa? Ờu là cô theo ta có hơn không?

Chính là lão Cùng hung cực ác Vân Trung Hạc. Lão vừa nói vừa giơ những ngón tay nhọn hoắt toan chụp lấy vai Mộc Uyển Thanh. Bỗng mé bên đánh bịch một tiếng, một bàn tay phóng ra gạt phắt tay Vân Trung Hạc: đó là Nam Hải Ngạc Thần nổi hung oang oang quát:

-Lão tứ! Ta bảo cho mi biết: phái Nam Hải ta không cho mi càn rỡ thế đâu!

Vân Trung Hạc không nắm được Mộc Uyển Thanh, nhảy ra xa đến ngoài mười trượng tránh Nam Hải Ngạc Thần rồi vừa cười vừa nói:

-Tam ca có thu được chồng thị làm đồ đệ đâu mà nhận thị làm người của phái nam hải?

Mộc Uyển Thanh nhìn Vân Trung Hạc người cao lêu nghêu, lại gầy như que củi, toàn thân trông như cây gậy tre, bộ mặt dài hoẵng trông mà phát khiếp. Lão mở miệng cười thì ngọn lưỡi đỏ hồng như máu duỗi ra co vào chẳng khác chi con măng xà.

Nam Hải Ngạc Thần gầm lên:

-Sao mi biết đồ đệ ta không tới? Phải chăng mi giết chết đồ đệ ta rồi? Chắc là mi thấy y có tư cách đặc biệt hơn đời, muốn thu y làm đồ đệ. Mi bức bách song y không chịu nên mi giết đi, thế là mi phá tan sự nghiệp của ta rồi! Ta phải đập chết mi trước rồi sau sẽ hỏi tội.

Nam Hải Ngạc Thần là người hung hãn có một, lão chẳng thèm hỏi Vân Trung Hạc xem có phải y đánh chết trò lão hay không, lão cứ hùng hùng hổ hổ nhảy xổ vào đánh Vân Trung Hạc.

Vân Trung Hạc kêu lên:

-Nào tôi có biết đồ đệ lão mặt ngang mũi dọc ra làm sao mà bảo tôi thu nạp nó mới được chứ?

Lão tứ vừa nói vừa tránh khỏi một cách rất lẹ làng hai đòn Nam Hải Ngạc Thần đánh tới nhanh như chớp nhoáng.

Nam Hải Ngạc Thần vẫn xỉ mắng thậm tệ:

-Quân chó đẻ! Ai mà tin miệng mi được? Mi đánh nhau với kẻ khác bị thua, rồi đem nổi căm hờn trút lên đầu đồ đệ ta.

Vân Trung Hạc hỏi:

-Đồ đệ lão huynh trai hay gái?

Nam Hải Ngạc Thần đáp:

-Mi còn hỏi vặn vợ? Ta thu nữ đồ đệ về làm gì?

Vân Trung Hạc nói:

-Ồ thế thì Vân Trung Hạc này chỉ cướp bắt đàn bà con gái, chứ có thu nạp con trai bao giờ? Lão huynh chưa biết sao?

Nam Hải Ngạc Thần đang nhảy vọt lên trên không nghe Vân Trung Hạc nói có lý liền sa xuống, chân phải đặt chênh vênh lên tảng đá quát hỏi:

-Thế thì đồ đệ ta đi đâu mà đến bây giờ chưa lại làm lễ bái kiến sư phụ?

Vân Trung Hạc cười sằng sặc nói:

-Tôi biết đâu đấy? Rồi hơi đâu mà theo dõi công việc của phái Nam Hải.

Nam Hải Ngạc Thần chờ Đoàn Dự đã bảy ngày, ruột nóng như điên, lửa giận không có chỗ nào phát tiết, tức quá gầm lên:

-À mi nhạo báng ta phải không?

Mộc Uyển Thanh đứng ngoài nghĩ thầm: ta nhân cơ hội này chọc cho hai lão đánh nhau chí mạng kể cũng hay vô cùng. Nàng bèn nói xen vào:

-Đúng là Vân Trung Hạc bắt Đoàn lang đem vào chỗ hẻo lánh giết đi, cốt triệt phái Nam Hải mất một nhân vật ghê gớm sau này.

Nam Hải Ngạc Thần vỗ trán quát hỏi Vân Trung Hạc:

-Lão tứ! Mi có nghe vợ đồ đệ ta nói đó không? Mi còn kêu oan nữa thôi?

Mộc Uyển Thanh vừa khóc vừa nói tiếp:

-Sư phụ ơi! Đoàn lang có bảo tiểu nữ rằng: chàng gặp được một nhân vật như sư phụ thu nạp làm đồ đệ thật là đã tu mấy kiếp. Chàng sẽ cố công rèn luyện võ nghệ, làm rạng rỡ phái Nam Hải, để cái tên Nam Hải Ngạc Thần của sư phụ càng thêm khét tiếng khắp thiên hạ, để bọn ác quán mãn doanh, vô ác bất tác trông thấy phải thềm nhỏ rãi ra. Ai ngờ lại bị Vân Trung Hạc sinh lòng độc ác, đang tay giết mất đồ đệ của sư phụ. Rồi sư phụ tìm đâu ra tên đồ đệ được như chàng?

Mỗi câu Mộc Uyển Thanh nói là Nam Hải Ngạc Thần lại vỗ trán gật đầu. Nàng tiếp:

-Xương hậu chằm Đoàn lang giống hệt như sư phụ, thiên tư chàng cũng thông minh chẳng kém gì sư phụ. Nếu chàng không bị hại thì trên thế gian này quyết

không còn ai kiếm được một người thứ hai thập phần hoàn hảo như chàng. Mà sau này phái Nam Hải tất nhiên phải nhảy lên hàng đầu các phái khác. Quái ác lão Vân Trung Hạc này vì lòng ghen tức, ngấm ngầm theo dõi để phá đại cuộc của sư phụ. Thế mà sư phụ không báo thù cho đồ đệ, tiểu nữ e rằng thiên hạ sẽ phỉ nhổ sư phụ là người hèn nhát để kẻ khác giết trừ mình, phá hoại môn phái nhà mình cũng phải chịu.

Nam Hải Ngạc Thần nghe tới đây, mặt đỏ bừng, mắt nảy lửa, hét lên một tiếng thật to, nhảy xổ vào Vân Trung Hạc. Vân Trung Hạc biết mình võ công không bằng Nam Hải Ngạc Thần, lại kém cả cái tính thô lỗ nông nổi, dễ bị người lừa. Lão lại biết rõ Nam Hải Ngạc Thần bị Mộc Uyển Thanh khiêu khích, không thể phân trần ngay được, âu là tránh voi chẳng xấu mặt nào. Thấy Nam Hải Ngạc Thần xô tới, lão không kháng cự chi hết, cắm đầu chạy dài.

Nam Hải Ngạc Thần nhảy xổ vào, vừa đặt hai chân chấm đất, Mộc Uyển Thanh lại gọi to:

-Lão tứ bỏ chạy rồi! Nếu y không giết đồ đệ của lão gia, sao không đứng lại mà cãi lại chạy trốn luôn?

Nam Hải Ngạc Thần kêu rống lên:

-Lão tứ! Mi phải đền mạng cho đồ đệ ta.

Hai người một chạy trước, một đuổi sau, chớp mắt đã quanh ra phía sau núi. Mộc Uyển Thanh mừng thầm. Chốc lát lại nghe tiếng Nam Hải Ngạc Thần gầm lên mỗi lúc một về gần. Hai người đuổi nhau vòng mé sau núi quanh về.

Vân Trung Hạc về môn khinh công cao hơn Nam Hải Ngạc Thần nhiều, chạy chân không chấm đất. Cái thân hình nhỏ bé, cao lêu nghêu tựa như bay loang loáng trên không gian. Nam Hải Ngạc Thần đuổi sau lão một quãng khá xa, không tài nào kịp. Hai người chỉ thoáng qua trước mặt Mộc Uyển Thanh chớp mắt đã lại chuyển qua mé sau núi. Vân Trung Hạc chạy trở lại lần thứ hai thấy Nam Hải Ngạc Thần vẫn còn ở đằng xa, liền xoay bàn tay chụp lấy Mộc Uyển Thanh. Mộc Uyển Thanh thất kinh vẩy tay phải một cái nghe đánh "vút": mũi tên độc phóng ra. Vân Trung Hạc né qua bên trái nửa thước tránh khỏi. Không hiểu lão chuyển mình thế nào mà quờ tay đến trước mặt Mộc Uyển Thanh. Nàng vội né tránh, vì chạm một chút thấy gió thổi vào má mát rượi, thì ra tấm khăn che mặt đã bị lão giật mất, đang cầm trong tay.

Vân Trung Hạc thấy Mộc Uyển Thanh dung nhan tuyệt thế, ngây người ra mà nhìn, cười một cái rất lẳng lơ, khen bằng một giọng the the rất khả ố:

-Đẹp tuyệt! Cô nương thật là đẹp tuyệt! Cô nương tài mạo mười phần...

Chưa dứt lời, Nam Hải Ngạc Thần đuổi đến nơi, phóng ra một chưởng đánh vào phía sau. Vân Trung Hạc dừng chân, vận nội công, đánh lại một chưởng. Hai luồng

điện lực chạm nhau phát ra tiếng nổ rùng rợn. Mộc Uyển Thanh bị một trận ngạt thở vì sức ép của không khí. Một vùng đường kính rộng chừng hơn mười trượng đất cát bay lên mù mịt. Vân Trung Hạc mượn đà ở sức mạnh chưởng lực của Nam Hải Ngạc Thần nhảy vọt ra xa hơn hai trượng.

Nam Hải Ngạc Thần thét lên:

-Mi nếm thêm một chưởng nữa của ta đây!

Vân Trung Hạc cười nói:

-Lão huynh đuổi không kịp tôi đâu! Mà tôi có đánh cũng không lại huynh, dù có đánh cả ngày cả đêm cũng chỉ diễn ra cái trò đuổi nhau mãi thế này mà thôi, chả ai làm gì được ai.

Hai người đuổi nhau đã xa mà cát bụi vẫn còn mù mịt. Mộc Uyển Thanh nghĩ bụng: ta phải tìm cách cản đường Vân Trung Hạc. Nếu cứ để mặc họ thế này thì vĩnh viễn Nam Hải Ngạc Thần không đuổi kịp Vân Trung Hạc. Nàng chờ cho Vân Trung Hạc vòng trở lại lần thứ ba gần tới nơi, xông ra đón đường, phát tay phải luôn mấy cái: sáu bảy mũi tên nhằm Vân Trung Hạc phóng tới, rồi nàng quát to:

-Người phải thương mạng cho lang quân ta đây!

Vân Trung Hạc nghe trên không vang lên những tiếng "vút vút vút", ám tiến bay đến rất là ghê gớm, lão phải liên tiếp nhô lên cao, cúi rạp xuống để tránh. Mộc Uyển Thanh tuốt kiếm "soạt" một cái, nhằm Vân Trung Hạc đâm luôn hai nhát. Vân Trung Hạc hiểu rõ tâm lý nàng, không rút khí giới ra đối địch, chỉ lạng người né tránh. Dù mau lẹ tới đâu Vân Trung Hạc cũng phải dừng lại giây lát đối phó với Mộc Uyển Thanh. Nhân thế mà Nam Hải Ngạc Thần đuổi tới nơi, phóng luôn cả hai bàn tay dồn dập chưởng lực chụp lấy Vân Trung Hạc. Vân Trung Hạc nghe rằng ra cời nói:

-Lão tam! Sở dĩ ta phải nhường nhịn người mấy lần là để khỏi tổn thương hoà khí trong bọn Tứ ác với nhau mà thôi, chứ ta sợ gì người?

Nói rồi lão thò tay về phía sau rút cương trao ra, hai tay cầm hai cây. Cương trao dài ba thước, trên ngọn có bàn tay giống như tay người, ngón tay xòe ra, ngoài đầu ngón tay đều có ánh sáng lập loè. Vân Trung Hạc cầm cây trao tay trái quay về phía hữu, cây trao tay mặt quay về phía tả, che trước mình dường như để giữ thế thủ, chứ không ra kiểu để tấn công.

Nam Hải Ngạc Thần ra chiều hờn hởi nói:

-Giỏi đấy nhỉ! Hãy coi khí giới của lão gia đây!

Nói rồi rút khí giới trong bọc đeo trên lưng ra. Mộc Uyển Thanh biết mình có xông vào vòng chiến cũng chỉ nhọc mình vô ích liền lui về phía sau mấy bước. Nam Hải Ngạc Thần tay cầm một thanh đao hình thù rất lạ, lưỡi dài có răng sáng

loáng giống hình răng cá sấu nên gọi là Ngạc chuỷ tiễn, tay trái sử cây roi có răng cưa giống như đuôi cá sấu nên gọi là Ngạc Vĩ Tiễn.

Vân Trung Hạc liếc mắt nhìn hai thứ khí giới khác thường của Nam Hải Ngạc Thần rồi đột nhiên giơ cây cương trảo bên hữu lên quay về phía Nam Hải Ngạc Thần bổ xuống. Nam Hải Ngạc Thần vung cây Ngạc Vĩ Tiễn, cầm nơi tay trái lên gạt đánh "chát" một tiếng. Vân Trung Hạc nhanh như chớp, chưa rút cây cương trảo ở tay phải về cây trảo nơi tay trái đã bỏ theo. Bỗng nghe đánh choang một tiếng, Nam Hải Ngạc Thần đã vung cây Ngạc chuỷ tiễn lên cho răng cắn vào cây cương trảo của Vân Trung Hạc. Cương trảo này đánh toàn bằng thép tốt, cứng rắn vô cùng còn cây Ngạc chuỷ tiễn không biết đúc bằng thứ gì mà nghiêng đứt được hai trong năm ngón tay ở cây cương trảo. ấy là nhờ Vân Trung Hạc mau lẹ vô cùng, rút cương trảo về nhanh nên mới còn lại ba ngón. Vân Trung Hạc đã luyện rất thành thục phép đánh cương trảo. Cả mười ngón tay ở hai cây thì mỗi ngón có một tác dụng riêng, cụt mất hai ngón sức mạnh cũng bị giảm đi một phần. Nam Hải Ngạc Thần bẻ gãy được hai ngón cương trảo rồi vừa cười vừa khoa roi Ngạc Vĩ Tiễn quát ngược lên thì đột nhiên một bóng xanh ở đâu lẹ làng len vào giữa hai bên. Tưởng ai té ra là Diệp Nhị Nương. Tay trái mụ khê đẩy cây Ngạc Vĩ Tiễn cho Vân Trung Hạc nhảy ra ngoài.

Diệp Nhị Nương hỏi:

-Lão tam! Lão tứ! Tại sao người trong một nhà lại đánh nhau?

Mụ vừa hỏi vừa liếc mắt nhìn dong mạo Mộc Uyển Thanh. Bất giác mụ sa sầm mặt xuống vì có bản tính căm tức bất kỳ ai duyên dáng hơn mụ, huống chi Mộc Uyển Thanh lại là một trang tuyệt thế giai nhân, khiến người nào trông thấy mặt nàng cũng phải mê hồn.

Mộc Uyển Thanh lại thấy Diệp Nhị Nương bồng trên tay một đứa con trai nhỏ chừng ba bốn tuổi thì biết ngay mụ vừa xuống núi lúc này là đi lòng trẻ con về hút máu.

Diệp Nhị Nương đã về tới, dĩ nhiên là cuộc giao đấu giữa Nam Hải Ngạc Thần và Vân Trung Hạc phải chấm dứt. Mộc Uyển Thanh thấy mắt mụ phóng ra những tia sáng kỳ dị mà phát sợ, phải quay đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mặt mụ nữa. Đứa nhỏ bỗng la inh ỏi:

-Gia gia ơi! sồn sồn về với gia gia kia!

Diệp Nhị Nương lại giở giọng hiền từ ra dỗ nó:

-Sồn sồn ngoan! Nín ngay đi! nín ngay đi! chờ chút xíu nữa gia gia sẽ đến mà.

Mộc Uyển Thanh nhớ đến xác sáu đứa trẻ quăng ra bụi rậm lúc này, giờ lại nghe cái giọng từ ái thân thiết của mụ vỗ về đứa nhỏ, nàng càng sồn gai ốc rùng mình.

Vân Trung Hạc hỏi Diệp Nhị Nương:

-Nhị tỷ! Lão tam vừa luyện được thanh Ngạc chuỷ tiễn và cây Ngạc Vĩ Tiễn cực kỳ lợi hại. Tôi vừa cùng lão thử mấy đường chơi nhưng không thể nào địch lại được hai thứ khí giới ghê gớm của lão. Còn nhị tỷ trong mười năm nay có gì mới lạ không? Liệu còn địch lại lão với hai thứ khí giới mới đó chăng?

Vân Trung Hạc tuyệt không đả động gì đến chuyện Nam Hải Ngạc Thần ngờ oan cho mình đã giết đồ đệ của lão cả, mà chỉ nói mấy câu cốt để kích thích Diệp Nhị Nương đánh bại lão Nam Hải Ngạc Thần cho bỏ ghét. Nhưng ngay từ lúc trên đường về, đang đi lên núi Diệp Nhị Nương đã nhìn thấy rõ hai lão đánh nhau chí mạng đâu phải cuộc luyện võ bình thường? nên mặt cười ruồi đáp:

-Mười năm nay ta chỉ luyện nội công thôi, chểnh mảng các món binh khí, nhất định không địch nổi hai người nữa.

Nam Hải Ngạc Thần cùng Vân Trung Hạc đều nghĩ thầm: trước nay mặt vẫn dùng lối đánh dai dẳng để ăn người, còn về nội công cũng bình thường thôi. Trong mười năm qua mặt đã khổ công luyện tập võ nghệ mà lại chuyên về môn nội công thì tất mặt gặp được thầy giỏi, có bí quyết về môn này rồi đây. Nên nhớ rằng nội công là một môn võ nghệ so với ngoại công còn có phần ghê gớm hơn. Nếu luyện nội công đến chỗ cao siêu tuyệt đỉnh thì có thể chế phục được ngoại công một cách dễ dàng.

Nam Hải Ngạc Thần toan cất tiếng nói thì bất thành lời một tiếng quát lớn từ phía sau núi vang lại:

-Bớ yêu phụ! Mi cướp con ta làm chi? Phải trả lại cho ta mau!

Tiếng quát vừa dứt Mộc Uyển Thanh thấy một người mặc áo bào bằng thứ vóc da đồng, tay cầm thanh trường kiếm xồng xộc đi lên, tưởng là ai, hoá ra Tả Tử Mục, chủ giáo phe Đông phái Vô Lượng. Nàng bất giác rung mình vì biết Diệp Nhị Nương xuống núi Vô Lượng, không kiếm đâu được hài nhi để uống máu nên cướp ngay chính con trai Tả Tử Mục đem về.

Diệp Nhị Nương nói:

-Tả tiên sinh! Ta thấy lệnh lang kháu khỉnh, mượn về chơi một bữa. Sáng mai ta sẽ đem trả mà, hà tất phải nóng nảy?

Mặt vừa nói vừa hôn hít, vuốt ve Sơn Sơn. Tả Sơn Sơn thấy cha đến vừa khóc vừa gọi to:

-Gia gia! Gia gia!

Tả Tử Mục bước lại gần chìa tay trái ra nói:

-Đứa nhỏ này xấu xí có đáng gì đâu? Xin trả lại cho ta!

Nam Hải Ngạc Thần cười bảo:

-Vào tay ai chả nói, chứ đã vào tay Diệp Tam Nương thì đến ngay hoàng tử hay công nương, con đức hoàng đế cũng đừng hòng mụ trả lại nữa.

Tả Tử Mụ nghe đoạn rùng mình hỏi:

-Ông nói Diệp... Diệp tam nương nào đó? Bà ta có họ hàng thân thích gì với Diệp Nhị Nương không?

Tả Tử Mụ thường nghe Diệp Nhị Nương mỗi ngày hút máu tươi một đứa trẻ đã ngờ ngay Diệp Tam Nương cũng là chị em gì với Diệp Nhị Nương và nếu cũng một tính cách như Diệp Nhị Nương thì thật là hồng bét.

Diệp Nhị Nương hớn hờ, cười rất tươi đáp:

-Lão tam này hay nói chuyện bâng quơ chứ trên cõi đời này có ai là Diệp Tam Nương đâu chỉ có Diệp Nhị Nương là ta đây.

Tả Tử Mụ mặt cắt không còn hột máu. Từ lúc con lão bị bắt, lão cố sức đuổi theo mụ. Trên đường lão biết võ công mụ hơn mình nhiều lắm. Ban đầu lão chỉ tưởng mụ là một người đàn bà nào chưa quen biết, lại không thù oán gì với mình dù con mình có bị bắt cũng chả đến nỗi nào. Bây giờ biết ra chính mụ là người thứ hai trong thiên hạ Tứ ác, tên gọi Diệp Nhị Nương thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Lão muốn nói thêm mà dường như có vật gì chẹn họng làm cho lão nghẹn lời, không thốt ra được.

Diệp Nhị Nương tiếp:

-Người trông đây! Đứa nhỏ này nhuận da, thắm thịt, sắc huyết đỏ tươi, óng ánh trong lớp da mịn, lại là con nhà có danh tiếng, so với nông phu, điền tốt thật khác nhau một trời một vực.

Mụ vừa giơ đứa nhỏ ra ánh mặt trời để soi sắc huyết vừa tấm tắc khen hoài, tựa hồ như các bà đi chợ mua gà, vịt, thịt, cá chọn miếng tươi, miếng ngon.

Tả Tử Mụ nghe mụ vừa nói vừa nuốt nước miếng ra vẻ thèm khát, những muốn đem con mình ăn tươi nuốt sống thì sợ hãi và căm tức vô cùng. Tuy lão đã biết rõ không thể địch nổi mụ nhưng cũng liều chết rút kiếm ra vung lên theo thế "Hữu Phụng lai nghi" nhằm cổ Diệp Nhị Nương phóng tới. Diệp Nhị Nương chỉ cười lạt, giơ Sơn Sơn ra đỡ. Nếu Tả Tử Mụ phóng thẳng đà thì lưỡi kiếm đâm suốt qua mình đứa trẻ, nhưng kiếm thuật lão đã rất mực tinh vi, đường kiếm đang phóng mạnh, thấy vậy lão dừng lại kịp rồi đưa trạch sang bên để đổi thành thế "Thiên mã hành không" đâm vào vai Diệp Nhị Nương. Diệp Nhị Nương không né tránh lại khẽ đưa Sơn Sơn sang bên để che thân mình. Tả Tử Mụ lại phải đổi đường kiếm, chớp mắt lão đã đổi luôn năm thế. Diệp Nhị Nương chỉ việc từ từ đưa qua đưa lại đứa nhỏ để đỡ khiến cho Tả Tử Mụ đang đâm lại phải thu kiếm, không làm gì được mụ.

Vân Trung Hạc bị Nam Hải Ngạc Thần đuổi mấy vòng, lại bị gãy mất hai ngón tay cương thảo, đang tức mình chưa có chỗ trút hận, đột nhiên nhảy xổ tới, tay trái cầm cương thảo bổ xuống đầu Tả Tử Mục. Tả Tử Mục hoa ngược kiếm lên, dùng thế "Vạn huỷ tranh diện", những ánh kiếm vây bọc lấy thượng bàn để chống đỡ. Hai thứ binh khí chạm vào nhau bật ra những tiếng loảng choảng ghê người.

Tả Tử Mục chuyển sang thế "Thuận thủy thôi chu" toan đưa mũi kiếm đâm vào yết hầu bên địch, thì bỗng nhiên những ngón tay cương thảo khép lại, giữ chặt lấy lưỡi kiếm. Nguyên cây cương thảo của Vân Trung Hạc có đặt máy cực kỳ linh diệu, chỉ việc ấn cái lò xo là những ngón tay sẽ mở ra hay khép lại theo ý người sử dụng nó, chẳng khác gì ngón tay người thật.

Tả Tử Mục là tôn sư một phái võ có danh tiếng, kiếm pháp đã vào hạng thượng thừa. Tuy so với Vân Trung Hạc còn kém xa thật nhưng chẳng lẽ mới đánh có hai đường đã chịu thua ngay. Lão không chịu buông tay kiếm vội vận nội công, gắng sức giật mạnh một cái, lạng hẳn người đi. Vân Trung Hạc nhanh như cắt, vội chụp ngay cây cương thảo ở tay phải xuống, trúng ngay vai lão. Cũng may mà cây cương thảo này có năm ngón, Nam Hải Ngạc Thần đã cắt mất hai nên Tả Tử Mục mới bị thương nhẹ đi một chút nhưng cũng máu chảy đầm đìa. Ba ngón tay cây cương thảo bám riết lấy xương vai lão, không sao gỡ ra được. Vân Trung Hạc tiến lại, bồi thêm cho một cái đá. Tả Tử Mục ngã lăn xuống đất. Thế là mới trong khoảnh khắc, một vị chưởng giáo phái võ khá nổi tiếng đã bị loại ra ngoài vòng chiến.

Nam Hải Ngạc Thần khen Vân Trung Hạc:

-Lão tứ giỏi đấy! Cương thảo của người vẫn còn tốt chán.

Diệp Nhị Nương cười hỏi Tả Tử Mục:

-Tả đại chưởng giáo! Người có gặp đại ca bọn ta không?

Vai bên hữu Tả Tử Mục bị cương thảo quặp chặt, không nhúc nhích được. Lão cố nhin đau đáp:

-Đại ca mù là ai? Ta chưa được gặp bao giờ.

Nam Hải Ngạc Thần cũng hỏi lão:

-Người có gặp đồ đệ ta không?

Tả Tử Mục đáp:

-Đồ đệ người là ai? Ta cũng không gặp.

Nam Hải Ngạc Thần giận nói:

-Người đã bảo người không biết đồ đệ ta, sao người còn nói là không gặp y? Quân chó đẻ này thật là khả ố. Đây tam muội đem con y ra mà hút máu đi!

Diệp Nhị Nương nói:

-Bữa sáng nay ta đã dùng rồi. Hãy để nó đấy! Đây Tả đại chưởng giáo! Thôi người đi đi ta tha chết cho đó!

Tả Tử Mục ấp úng:

-Diệp... Diệp Nhị Nương! Nếu Nhị Nương đã tha tôi, thì trả luôn cả con lại cho tôi, tôi sẽ kiếm ba bốn đứa nhỏ khác đem đến đánh đổi và cảm ơn đức nhị nương vô cùng.

Diệp Nhị Nương cười hì hì đáp:

-Vậy càng hay! Người tìm tám đứa nhỏ đến đây ta đổi cho! Bọn ta đây bốn người, mỗi người bằng hai đứa, vậy là người cung cấp cho ta được tám ngày lương thực. Lão tứ! Tha cho y về!

Vân Trung Hạc bấm nút lò xo cho các ngón tay cương trảo há ra. Tả Tử Mục được buông tha, nghiêng rằng đứng dậy vái dài Diệp Nhị Nương rồi thò tay ra toan ôm đứa nhỏ. Diệp Nhị Nương cười nói:

-Người cũng là một nhân vật trong đám giang hồ mà sao không hiểu lẽ luật chi cả? Người phải đem tám đứa nhỏ lại đây, ta mới đổi cho chứ!

Tả Tử Mục thấy con mình bị Diệp Nhị Nương giữ trong bọc, rất lấy làm khó chịu nhưng ở vào tình thế không làm thế nào được đành gật đầu nói:

-Tôi về kiếm tám đứa nhỏ mập mập đem đến, mong rằng Nhị Nương gượng nhẹ con tôi cho.

Diệp Nhị Nương không thêm trả lời, miệng cất tiếng hát ru đứa nhỏ. Tả Tử Mục gọi con:

-Sơn Sơn con ơi! Con ngoan lắm! Hãy ở đây chờ gia gia! Lát nữa gia gia trở lại ngay để đón con về.

Sơn Sơn cứ khóc, gọi ầm lên, nằng nặc đòi nhảy ra với cha. Tả Tử Mục xiết bao bịn rịn, nhìn con không chớp mắt, tay trái nắm lấy chỗ vai bị thương rồi trở gót quay đi.

Mộc Uyển Thanh đã nghe hết đầu đuôi câu chuyện, nghĩ bụng: chuyến này Tả Tử Mục về tất bắt bọn môn đồ cùng bọn thủ hạ vào các nông dân phụ cận, xục tìm trẻ con, bắt tám đứa đánh đổi một. Đành rằng phụ tử tình thâm, không còn cách nào làm khác được. Nhưng như thế là ích kỷ thái quá. Chỉ trong khoảnh khắc nữa là có tám đứa trẻ vô tội chết oan. Nàng không còn thì giờ tính toán lâu nữa, nhảy ra đón đường Tả Tử Mục, và quát to lên rằng:

-Tả Tử Mục! Người về đi cướp con người đến thế mạng cho con mình, thế mà không biết nhục ư? Ta tưởng người không còn mặt mũi nào giữ chữ nghĩa giáo một phái võ nữa.

Tả Tử Mục cúi gầm mặt xuống đáp:

-Cô nương dạy chí phải! Tả Tử Mục này không còn mặt mũi nào đứng ở trong phái võ lâm trên đời nữa. Từ đây đành quảng kiếm, rửa tay, tìm chốn mai danh ẩn tích.

Mộc Uyển Thanh cầm ngang lưỡi kiếm nói:

-Ta không cho người xuống núi đâu!

Bất thành linh từ mấy ngọn núi đằng xa đưa lại một hồi tiếng hú tựa như rồng gầm. Nam Hải Ngạc Thần cùng Vân Trung Hạc đều hớn hở vui mừng reo lên:

-Đại ca đến nơi rồi!

Hai người vội vã vùng dậy lớn tiếng đáp lại, rồi nhằm phía có tiếng hú chạy nhanh như bay. Chớp mắt hai người đã khuất vào phía sau núi. Diệp Nhị Nương cứ giả vờ như không thấy gì, thản nhiên thí đồ đưa nhỏ, rồi quay sang liếc nhìn Mộc Uyển Thanh, tươi cười hỏi:

-Mộc cô nương! Cô nương cũng có lòng nghĩa hiệp lắm nhỉ!

Mộc Uyển Thanh cũng đưa mắt nhìn Diệp Nhị Nương thì vừa gặp lúc mù đang ngó nàng. Nàng bỗng run lên cầm cập, nắm chặt chuôi kiếm, bàn tay toát mồ hôi lạnh ngắt.

Diệp Nhị Nương trên môi thoáng một nụ cười nham hiểm nói:

-Cô có đôi mắt xinh quá! Cô đổi quách cho tôi! Lại đây để tôi móc mắt cô ra.

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Đổi cũng được! Nhưng mù móc mắt mù ra trước đã!

Diệp Nhị Nương nói:

-Cô phải móc mắt cô ra trước đi! Tả đại chưởng giáo! Người lại móc mắt tiểu cô nương kia giùm ta!

Thực ra Tả Tử Mục cũng chẳng muốn sinh sự với Mộc Uyển Thanh nhưng vì nghĩ tới con mình còn ở trong tay Diệp Nhị Nương nên bất đắc dĩ phải vâng lời mù. Lão cầm thanh trường kiếm quát lên:

-Mộc cô nương! Cô nghe lời Diệp Nhị Nương đi là hơn, để khỏi bị đau đớn ê chề.

Nói rồi đâm Mộc Uyển Thanh một nhát. Mộc Uyển Thanh thét lên:

-Mi thật là đứa tiểu nhân, vô liêm sỉ.

Nàng vùng kiếm lên chém lại. Hai thanh kiếm chạm vào nhau bật lên tiếng kêu "choang choảng". Thuận đà Mộc Uyển Thanh đưa kiếm đâm thẳng vào vai bên trái Tả Tử Mục. Thực ra Mộc Uyển Thanh chỉ đấu với Tả Tử Mục một cách lơ vờ, mới đánh có ba đường nàng đã xoay mình qua mé tả rồi đột nhiên tay trái khẽ phất ra phía sau. "Vút vút vút" ba mũi tên nhằm Diệp Nhị Nương bay tới. Những tên này phóng ngầm ra cực kỳ hiểm ác, để đánh Nhị Nương trong lúc bất ngờ. Tả Tử Mục thoáng thấy vội kêu lên:

-Đừng làm chết con ta.

Không ngờ Diệp Nhị Nương thấy ba mũi tên vèo tới, mù chỉ phất tay áo một cái cuốn gọn cả, hất ra một bên. Rồi tiện tay rút chiếc giày nhỏ ở chân Tả Sơn Sơn,

nhằm phía Mộc Uyển Thanh liệng tới. Mộc Uyển Thanh vừa nghe tiếng gió thổi đến, giơ kiếm quay lại gạt. Chiếc giày trượt qua mũi kiếm, bắn trúng vào vai bên hữu nàng đánh "phụp" một tiếng. Mộc Uyển Thanh mới bị trọng thương chưa khỏi hẳn, đã phải vận động nội công lên chống đỡ lại sức mạnh của cái giày ném vào. Nàng đau ê cả người, thanh kiếm rời khỏi tay rơi xuống đất đánh choang một tiếng. Ngay lúc ấy, Diệp Nhị Nương rút nốt chiếc giày thứ hai ở chân Tả Sơn Sơn phóng tới, trúng vào sau lưng Mộc Uyển Thanh. Mắt nàng hoa lên, chân tay bủn rủn, không đứng vững được nữa, phải ngồi bệt xuống đất. Tả Tử Mục chỉ mũi kiếm lên ngực nàng, tay trái đưa ra móc mắt bên phải nàng. Mộc Uyển Thanh khẽ gọi lên một tiếng: Đoàn lang chàng hỡi. Rồi hất mình lên trước để mũi kiếm của Tả Tử Mục xuyên vào tim cho chết trước khi chịu cái nhục bị móc mắt. Bất thành linh, ánh bạch quang loé lên một cái, thanh trường kiếm của Tả Tử Mục bay lên trên không, đồng thời hất lão té lăn ra, lùi về phía sau ba bước. Cả ba người giật nảy mình, chẳng ai bảo ai đều nhìn lên xem thanh trường kiếm từ đâu bay đến. Thì ra nó bị một sợi dây câu cuốn đi. Một đầu dây buộc vào cái cần trúc do một ngư nhân áo tới, nón lá cầm ở trong tay. Ngư nhân trạc ba mươi tuổi, vẻ mặt oai hùng khiến ai trông thấy cũng phải khiếp phục, gã miệng cười khanh khách tỏ vẻ đắc ý.

Diệp Nhị Nương nhận ra trước đây bảy ngày, gã đã đánh nhau với Vân Trung Hạc, võ công vào hạng không vừa. Nhưng mục tự lượng gã còn kém mình nên mục không sợ. Song mục chưa hiểu bữa trước còn người nữa cùng đi với gã có đến đây không? Mục liếc mắt nhìn sang phía khác, quả thấy một đại hán đứng ở bên mé tả. Gã đại hán này sau lưng có một cuộn dây và dắt một cây búa sắt.

Diệp Nhị Nương vừa toan lên tiếng, chợt thấy sau lưng có tiếng động rất khẽ, vọt xoay mình lại xem thì thấy ở góc đông nam và góc tây nam đều có một người đứng. Người góc đông nam ăn mặc ra kiểu một nhà văn, tay phải cầm cây quạt, tay trái cầm cuốn sách. Góc tây nam là một gã lực lưỡng, mày thô mắt lớn, đi chân không, trên vai vác một cái bồ cào sắt năm răng. Bốn người đứng bốn góc như kiểu bao vây. Diệp Nhị Nương dẫn đo thăm trong bụng: giả tử mà bốn gã này võ nghệ tương đương nhau thì một mình ta khó bề địch nổi. Dường như đại ca, Nam Hải Ngạc Thần và Vân Trung Hạc cũng gần quanh đây, nếu họ nghe tiếng, nhất tề kéo đến, trừ khử xong bọn này thì ngày sau vào đánh hoàng cung nước Đại Lý đỡ khó nhọc được nhiều lắm.

Bỗng nghe Tả Tử Mục la lên rằng:

-Bốn quan đại thị vệ trong hoàng cung là "Ngư, Tiều, Canh, Độc" đã đến đây cả! Tại hạ là Tả Tử Mục phái Vô Lượng xin kính chào liệt vị.

Nói xong quay về bốn người xá dài. Chỉ thấy mình gã thư sinh tỏ ra cung kính, vái chào đáp lễ còn ba người kia dường như không hiểu gì. Gã Ngư kéo cần câu

lên, thanh trường kiếm lúng liếng ở trên không, ánh mặt trời chiếu vào sáng loáng. Gã cười lạt hỏi Tả Tử Mục:

- Vô Lượng kiếm là một phái võ lớn có danh tiếng trong nước Đại Lý, không ngờ chưởng giáo phái đó lại là một kẻ đồn mạt đến thế! Đoàn công tử hiện giờ ở đâu?

Mộc Uyển Thanh đã nhất quyết tự tử, ngờ đâu gặp được cứu tinh, mừng rỡ vô cùng, lại nghe họ hỏi đến Đoàn công tử nàng càng chăm chú theo dõi.

Tả Tử Mục run sợ đáp:

- Đoàn... Đoàn công tử ư? Có có, mấy bữa trước đây, tôi có gặp mặt... vài lần. Công tử cùng cô nương này đi với nhau.

Ngư nhân quay sang Mộc Uyển Thanh hau háu nhìn nàng bằng đôi mắt ra vẻ hỏi tra. Mộc Uyển Thanh nói:

- Đoàn công tử mấy bữa trước có ở đỉnh núi bên kia mấy hôm nay không biết đâu? Chưa hiểu sống chết ra sao?

Ngư nhân nhìn nàng một cách soi mói rồi quát to lên rằng:

- Phải chăng tiếng ác của mi đồn đại khắp nơi? Tên mi là Hương Dược Xoa Mộc Uyển Thanh phải không?

Ban đầu Mộc Uyển Thanh nghe Ngư nhân quan tâm đến Đoàn Dự thì nàng đối với gã ra vẻ ân cần. Giờ thấy gã mở miệng gay gắt ra kiểu hỏi tra, gã làm như nàng đã giết Đoàn Dự không bằng. Nàng bản tính ương ngạnh, khi nào chịu khuất phục những kẻ ăn nói vô lễ, bèn cười lạt đáp:

- Mi là ai mà dám hỏi ta như vậy?

Ngư nhân cả giận đáp:

- Mi đến địa phận nước Đại Lý hoành hành, giết chết bao nhiêu người rồi. Anh em ta định tìm mi hỏi tội, nếu mi trở được chỗ Đoàn công tử thì thôi, bằng không thì bọn ta sẽ liệu cho mi.

Mộc Uyển Thanh đáp:

- Đoàn công tử bị người anh em mụ này giết chết rồi.

Nàng vừa nói vừa trở vào Diệp Nhị Nương, rồi nàng tiếp:

- Gã tên là Cùng hung cực ác Vân Trung Hạc, thân thể y gầy nhom, cao lêu nghêu như cây tre.

Ngư nhân cả kinh quát to:

- Thật ư? Đúng là thằng cha đó ư?

Gã nông phu tay cầm cái bồ cào sắt năm răng, tính nóng như lửa, vừa nghe Đoàn Dự chết liền khóc hu hu và kêu to lên:

- Đoàn công tử ơi! ta phải báo thù cho công tử.

Gã cầm bồ cào nhằm đầu Diệp Nhị Nương bổ xuống. Diệp Nhị Nương né mình tránh khỏi, tươi cười hỏi:

-Phải chăng người là nông phu ở núi Điểm Thương, và là một trong bốn gã "Ngư, Tiều, Canh, Độc" đó chăng?

Nông phu đáp:

-Chính phải! Ném miệng bồ cào của ta đây!

Rồi cầm bồ cào phang tạt ngang. Mấy hôm trước Diệp Nhị Nương đã từng mắt thấy Ngư nhân với Tiều phu đánh Vân Trung Hạc. Bây giờ lại thấy nông phu núi Điểm Thương đánh hai đòn bồ cào trầm trọng ghê gớm, mục bắt lên tiếng cười khanh khách, song tiếng cười đột nhiên đổi thành tiếng khóc, tiếng rên la.

-Trời ơi! ối các con ta ơi! bốn con là "Ngư, Tiều, Canh, Độc" ở nóc này chết sớm đi khiến lòng mẹ đau xót vô cùng. Các con hãy chờ mẹ ở dưới suối vàng.

Cả bốn gã "Ngư, Tiều, Canh, Độc" trạc tuổi cũng gần ngang mục, nghe mục tự xưng là mẹ, gọi bốn người là con lại hơi trời hơi đất một cách thâm là con mục bị chết non, chết yếu đều thộn mặt ra. Gã Nông phu núi Điểm Thương vừa bi thảm, vừa tức giận cầm cây bồ cào múa lên vù vù như gió bão, thành một vùng mây vàng vây bọc lấy mục. Diệp Nhị Nương hai tay bông Tả Sơn Sơn, không đánh trả đòn nào, thấy bồ cào giơ lên bổ xuống mục chỉ né tránh. Phép đánh bằng bồ cào của phái Điểm Thương cực kỳ lợi hại, múa lên mỗi lúc một nhanh thêm mà không làm gì được mục. Cả đến quần áo mục cũng không hề chạm phải. Diệp Nhị Nương nổi tiếng khóc ai oán bi thảm mỗi lúc một rên rĩ vang lên.

Mộc Uyển Thanh hiểu ý kêu lên:

-Mục đang gọi đồng đảng đó, nếu Tứ ác kéo đến các người khó lòng mà địch nổi.

Giữa lúc ấy, phía sau núi chột nổi lên hồi sáo thổi, tiếng sáo trong trẻo, vang dội, âm điệu trầm bổng, âm hợp tiết tấu với tiếng khóc bi thảm của Diệp Nhị Nương. Mục khóc lớn thì tiếng sáo cũng lên cao, mục khóc nhỏ đi hay khóc nhất gừng thì tiếng sáo cũng hạ thấp và dứt đoạn. Người thổi sáo thổi một cách rất tài tình, lựa âm thanh rất am, đúng in với tiếng khóc. Mộc Uyển Thanh lấy làm kinh dị tự hỏi:

-Phải chăng đây là ác quán mãn doanh, lão đứng đầu trong tứ ác đã đến nơi?

Tiền tử rút búa ở sau lưng ra, quát to lên rằng:

-Vô ác bất tác Diệp Nhị Nương! Tiếng đồn về người quả đã không ngoa, cho Thái Tân Khách này lãnh giáo một vài đường.

Thái Tân Khách vừa nói vừa tấn công liền, cầm búa chém tả chém hữu bằng những đòn ác liệt trong mười tám thế "bàn căn thác tiết" đánh vào hạ bàn Diệp Nhị Nương. Diệp Nhị Nương cười nói:

-Thằng nhỏ này làm bạn chân tay ta quá! Mi chém nó một búa đi cho rồi!

Mục vừa nói vừa hạ Tả Sơn Sơn xuống thấp để chống đỡ mé dưới, búa chém tới đâu, mục lia đưa nhỏ tới đó. Thái Tân Khách cả kinh vội thu búa về, không ngờ

Diệp Nhị Nương thừa cơ, phóng chân đá trúng vai Thái Tân Khách. May mà gã thân thể to lớn đầy đà, dù bị đá trúng gã chỉ hơi lạng người đi chứ không đến nỗi bị thương.

Diệp Nhị Nương bị Nông phu và Thái Tân Khách đánh dồn dập mù vẫn giữ đứa hài nhi làm bùa hộ thân nên hai gã không làm gì được vì không nỡ giết đứa nhỏ vô tội.

Đứng ngoài Tả Tử Mục không ngớt la vang:

-Đứa nhỏ là con tôi! xin quý vị cẩn thận, đừng chém vào nó.

Đang lúc đánh nhau hỗn loạn, tiếng sáo mỗi lúc một lại gần. Từ mé sau núi chuyển về một người lạ mặt, mặc áo bào rộng lưng thùng, hai tay nâng ngọc địch đưa lên miệng thổi. Mộc Uyển Thanh thấy người này có ba chòm râu dài, tướng mạo rất bệ vệ, nước da từ mặt cho đến mười đầu ngón tay đều mịn màng sáng sủa. Gã thư sinh chạy lại bên người lạ mặt nói nhỏ mấy câu với thái độ rất là cung kính. Người lạ mặt miệng vẫn không rời ống sáo, đưa mắt nhìn Mộc Uyển Thanh.

Mộc Uyển Thanh tự nhủ: té ra người này cùng bọn với "Ngư, Tiều, Canh, Độc" chứ không phải ác quán mãn doanh.

Người lạ mặt vừa tiếp tục thổi sáo vừa đi lại gần chỗ ba người đang đánh nhau. Thái Tân Khách vẫn múa tít cây búa, gã Nông phu phái Điểm Thương tiếp tục cầm bô cào nâng lên bổ xuống. Người lạ mặt vẫn giữ một thái độ lạnh lùng như không hay biết đang có cuộc giao tranh khốc liệt. Tiếng sáo vút lên cao như bay bổng tận tầng mây, khiến người nghe thấy chấn động lá nhĩ đến điếc tai. Người lạ mặt đặt cả mười đầu ngón tay bịt hết những lỗ trên ống sáo, thổi thật mạnh. Ống sáo dường như bị tức, hơi lửa ra đằng đuôi một luồng gió mạnh đánh thẳng vào mặt Diệp Nhị Nương. Diệp Nhị Nương thất kinh, phải quay mặt đi để tránh luồng gió ghê rợn thì đầu ống sáo đã đưa vào cổ họng. Hai động tác này mau lẹ dị thường khiến cho Diệp Nhị Nương ứng biến thần tốc là thế mà chân tay cũng phải luống cuống. Trong khi rất đỗi hoang mang, vợ chồng đưa đẩy chiếc lưng thon, vận nội công cho nửa người trên cứng đờ lại hơn một thước để tránh ống sáo toan thọc vào cổ họng. Người lạ mặt tay phải phóng mạnh ống sáo vào ngực Diệp Nhị Nương. Đến mức này vợ chồng không dám coi thường như trước nữa mà phải dùng đến hai tay để đối phó. Vợ chồng bèn lạng hạ đứa nhỏ xuống, thò tay ra bắt lấy ống sáo. Người lạ mặt hất tay áo rộng lưng thùng cuốn lấy đứa nhỏ đồng thời đưa tay trái ra bảo: "bắt lấy!". Diệp Nhị Nương vừa cầm tay vào ống sáo thì trời ơi! sao mà nóng thế? Chẳng khác chi cục than hồng, cơ hồ đốt cháy gan bàn tay. Thực là một điều ra ngoài sức tưởng tượng. Vợ chồng tự hỏi: phải chăng bên ngoài ngọc địch có thoa thuốc độc? Rồi vợ chồng buông tay ra. Người lạ mặt thò năm ngón tay trái ra bắt lại ống sáo, tiện đà đánh vào vai Diệp Nhị Nương, đồng thời phất tay phải một cái, nhẹ nhàng quăng đứa nhỏ trả

cho Tả Tử Mục. Người lạ mặt cướp lại đứa nhỏ, đồng thời đánh bên địch, cử động nhẹ nhàng, ung dung như không có chuyện gì xảy ra cả, nét mặt vẫn thản nhiên. Mộc Uyển Thanh chú ý nhìn người lạ mặt thấy cử động cực kỳ linh diệu, chẳng những không sai một ly mà nội lực rất là hùng hậu. Diệp Nhị Nương trong lúc bắt ngọc địch cũng để ý nhìn, thấy gan bàn tay bên trái người lạ mặt thắm tươi như máu, bất giác giật mình tự hỏi: chẳng lẽ người này đã được truyền thụ môn "Châu sa thủ" của bậc kỳ nhân nào trong phái võ lâm? Nếu vậy thì không phải ngọc địch có sát thuốc độc mà là nội lực y đã đến bậc thượng thừa, sức nóng ở bàn tay cầm vào làm cho ngọc địch nóng bỏng, chẳng khác gì mới gấp ở trong lò lửa ra. Nghĩ vậy mục tiến lại gần, tươi cười hỏi:

-Các hạ võ công đã đến bậc này. Tôi không ngờ trong nước Đại Lý ta có nhiều cao nhân đến thế! Xin cho biết tôn tính đại danh!

Người lạ mặt tủm tủm cười đáp:

-Diệp Nhị Nương giá lâm tề xứ, tôi không kịp ra xa nghênh tiếp mong người thứ lỗi! Đại Lý tuy nước nhỏ, dân nghèo cũng đủ nghi lễ xứng đáng làm chủ nhân tiếp khách.

Tả Tử Mục ẵm được con rồi vừa mừng vừa kinh ngạc vô cùng, chợt nhớ đến một nhân vật nhưng lại nghĩ: kể ra vị này tướng mạo tương tự như người vẫn được đồn đại. Còn về bước giang hồ của ông ta chưa rõ thế nào. Rồi không nén được tính tò mò, bất giác lão cất tiếng hỏi:

-Phải chăng các hạ là Cao Quân Hầu?

Người lạ mặt chẳng nhận là đúng, cũng chẳng chối là sai, quay sang hỏi Diệp Nhị Nương:

-Tánh mạng Đoàn công tử ra sao? Mong Nhị Nương cho biết!

Diệp Nhị Nương mím môi lại, cười lạt đáp:

-Tôi không biết! Dù có biết cũng không thể nói được.

Chưa dứt lời, mục đột nhiên nhảy vọt lên cao rồi bong bong đi về phía đỉnh núi. Người lạ mặt nói: Hãy thông thả! Rồi vùn vụt đuổi theo. Bỗng trước mặt ánh vàng lấp lánh, trên không nổi lên những tiếng vun vút, bảy tám thứ ám khí bay tới tấp, nhằm những huyết trọng yếu trên đầu phóng tới. Người lạ mặt huy động ngọc địch gạt đi, thấy hổ khẩu tay mình đau êm ỉm thì nghĩ thầm: mục này gồm thật! Trông theo thấy mục nhô lên hạ xuống thấp thoáng như ma quỷ ẩn hiện, người lạ mặt liệu chừng có đuổi cũng không kịp được, nhìn lại những thứ ám khí rơi xuống đất thì toàn là những đồ vàng bạc, trang sức cho trẻ con như thẻ hộ mệnh, vòng khoá. Người lạ mặt bấy giờ mới sức nhớ ra lắm bầm: đây là những đồ vật của trẻ con bị mục giết đi uống máu còn để lại, không trừ cho xong cái tệ này thì nước Đại Lý không biết còn bao nhiêu trẻ bị hại về tay mục nữa?

Nhắc lại Ngự nhân tung dây câu ra cuốn được thanh kiếm rồi thả xuống trước mặt Tả Tử Mục. Tả Tử Mục đưa tay ra bắt chuôi kiếm, nét mặt vô cùng hồ thẹn, không nói được câu nào. Ngự nhân lại quay về phía Mộc Uyển Thanh quát to lên:

-Đoàn công tử ra sao? Có phải đứng bị Vân Trung Hạc hại rồi không?

Mộc Uyển Thanh nghĩ thầm: bọn này võ nghệ tuyệt luân mà xem ra đều là thân hữu với Đoàn lang, chi bằng ta thuật rõ sự tình đầu đuôi để họ kéo nhau qua đỉnh núi bên kia tìm kiếm. Nàng toan cất lời, bỗng lưng chừng sườn núi có tiếng gọi to:

-Mộc cô nương! Mộc cô nương! nàng ở đâu? Nam Hải Ngạc Thần! tôi đã đến đây, xin đừng giết Mộc cô nương.

Người lạ mặt cùng đồng bọn đều lộ vẻ mừng rỡ, ai nấy reo lên:

-Đoàn công tử đây rồi!

Mộc Uyển Thanh chờ chàng rờn rã bấy ngày, bấy đêm vừa mừng quá độ, vừa giật mình kinh ngạc. Vì bị xúc động mạnh, nàng bỗng tối tăm mặt mũi rồi ngất đi. Trong lúc mê man, chợt nghe bên tai có tiếng khê gọi: Mộc cô nương! Mộc cô nương! Tỉnh lại mau!

Mộc Uyển Thanh dần dần tỉnh lại, thấy mình nằm trong lòng một người, hai vai bị ôm chặt, muống vùng dậy đẩy ra song vừa từ từ mở mắt trước mắt nàng hiện ra cặp mắt trong như nước mùa thu. Chẳng phải Đoàn lang thì còn ai vào đây nữa? Đoàn Dự cả mừng reo lên:

-A ha, nàng đã hồi tỉnh.

Mộc Uyển Thanh cảm lòng không đậu, nước mắt trào ra, giơ tay lên tát một cái thật mạnh...

-----oOo-----